

A független újságírás mítosza

2018 február 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

1

Átlag: 1 (1 szavazat)

Mérték

Életünk nagy élménye nem az újságírók szakmai kiskátéja, hanem a magyarság szolgálata.

Negyedszázad alatt, amióta a sajtóban dolgozom, mindenféle újságíróval találkoztam. Akadt köztük derék fickó (és fickón?), eredend?en jó ember, aki egyszer?en végezte a dolgát, nem foglalkozott másokkal, és amennyire lehetett, igyekezett udvarias, tisztelettudó lenni a kollégáival. Találkoztam ostoba, sunyi fajankókkal, tudatlan, nagykép? idiótákkal, akik azt hitték, hogy a tájékoztatás valamiféle elitklub, ?k pedig örökbérletet váltottak a VIP-lakosztályba. Akadt köztük kicsi és nagy, keresztény, zsidó, ateista, sz?ke, barna, vörös, jobboldali, baloldali, budapesti és vidéki, hetero- és homoszexuális, mindenféle.

Mert két újságíró pontosan annyira hasonlít egymásra, mint két angoltanár vagy gipszkartonszerel?. Semennyire.

Csakhogy az újságírók között, felett, mellett vannak ám nagyon okos értelmiségiek, akik pompás szabályrendszert dolgoztak ki számukra. Ezek jó része arról szól, hogyan kell „szakmailag” rendben lév? cikkeket írni, hogyan legyünk „tisztességesek”, „függetlenek”. Ez a szabályrendszer persze esetleges és blöffszer?. Részben külföldi példákat másoltak át annak a megjegyzésnek az elmulasztásával, hogy ami jó bel?lük, az szükségszer?en átalakul, ami pedig nem jó, az teljességgel hasznavehetetlen Magyarországon. Próbálkoznak a különféle hazai újságíró-szövetségek is, vannak például erkölcsi útmutatások, etikai szabályzatok, különféle kiskáték, de valljuk meg ?szintén, az érintettek, az újságírók úgy kilencvenöt százalékának fogalma sincs arról, hogy ezek egyáltalán léteznek.

Amióta sajtó a sajtó, maga alakítja a szabályokat.
Jelenleg Magyarországon az a szabály, hogy van független és jobboldali sajtó. Ez a kett? van, mást ne is keressünk.

Azt most hagyjuk, mert a 888.hu olvasói pontosan tudják, hogy miféle átlátszó trükkökkel kozmetikázza magát függetlenné a liberális-baloldali sajtó. A lényeg, amir?l beszélni szeretnénk, hogy a baloldali és jobboldali tájékoztatás közötti térben nincsen semmi, nem létezik a „méltányos” és „tisztességes” újságírás. Nincsenek igazmondó juhászok, akik holdfényben, t?z mellett, bársonyos lehelet? szavakkal ringatják álomba megfáradt báránykáikat.

Ha volna egy önfeláldozó vagy eszét vesztett milliárdos, aki Magyarországon l’art pour l’art beleölne néhány százmilliót egy sehova nem köt?d?, saját útját járó sajtótermékbe, mert semmilyen politikai, gazdasági ambíciója nincs, egyszer?en segíteni szeretne a középen álló olvasónak, és ehhez vegyük hozzá, hogy csodával határos módon múlt nélküli, sehova sem köt?d? munkatársakat sikerülne megnyernie ennek az ügynek, de rögtön vagy nyolcvanat, nos, az ilyen sajtóterméket senki sem olvasná el. Miért? Mert holt bet?k halmaza, óvatos távolságtartás, gyáva hátrálás volna annak a lapnak minden szava.

Független újságírás azért nincs Magyarországon, mert az olvasó sem független.

Az emberek izgalmakat, szellemi tornát, h?söket keresnek minden olvasmányban, nem elégednek meg a puszta hírekkel. Nem kiegyensúlyozásra, hanem az igazság ismeretére vágynak. Az olvasónak továbbá van véleménye a világról, és ehhez egyrészt további adalékokat, szempontokat, másrészt meger?sítést vár. Szeretne tájékozódni, de a saját szája íze szerint, azért ad ki pénzt a kedvenc sajtótermékeire, ezért kattint a neki tetsz? portálokra. Elismerem, akadnak olyanok, aki a létez? legtöbb helyr?l tájékozódnak, de véleményük nekik is van. Nem igazán szeretheted egyszerre Hont Andrást és Bayer Zsoltot, valamit mondanod, gondolnod kell egy-egy cikkr?l. És szerencsére mondod is, te írod az úgynevezett kommentárokat, a magyarországi sajtó tudásbeli, erkölcsi állapotának, színvonalának hajszálpontosan megfelel? olvasói reakciókat.

Magyarországon független sajtó tehát nincs, nem is lesz. Aki a pénzt adja, a fizetéseket állja, az a tartalmat is megszabja. A független címkével startoló próbálkozások sorsát pedig láttuk, gondoljunk a Reggel cím? napilap gyors kimúlására, újabban pedig Dudás Gergely csúfos kudarcára.

Ha független újságírói m?hely nincs is, magukat függetlennek mondó újságírók akadnak szép számmal. Azt már tisztáztuk, hogy jobboldaliak ezek nem lehetnek: a jobboldaliak egyszer?en kiállnak, elmondják, leírják, hogy mi az ábra és kész. Akadnak köztünk mindenfélék, de olyat nem találsz a kormányoldalon, aki belemerevedne a függetlenség pózába. Valószín?leg azért van ez így, mert a jobboldali újságíró szigorúan értékalapon áll. Lehetne k?m?ves, mérnök vagy útkaparó, akkor is jobboldali volna. A hagyományos értékek védelmét a munkájában is képviseli, ezek alapján él, dolgozik, cselekszik. Sokkal fontosabb számára a haza szolgálata, a magyarság képviselete, mint hamvába holt függetlenségének boncolgatása. Ezért van az, hogy a jobboldali térfélen a népiek,

az alt-right hívei, a katolikusok, a reformátusok, a mindenféle iskola, csoportosulás tagjai a részletekr?l elvitatkoznak, de a lényeg ugyanaz. Ez pedig a jelenlegi kormány támogatása, annak a felismerése, hogy a magyarságnak jelenleg a Fidesz-KDNP vezette kormány az egyetlen esélye.

Pártsajtó? Nevetnem kell. Azok, aki állandóan azt szögezik nekünk, hogy pénzért, hatalomért, kapcsolatokért lefekszünk a kormánynak, nem voltak velünk a '90-es években. Amikor szó szerint három-négy sajtótermék volt a jobboldalon, amikor alig tudtuk eltartani a családunkat, amikor mindenkit kirúgtak, akiben megszimatolták, hogy nem húznak az MSZP-vel és az SZDSZ-szel. Mi akkor is jobboldali újságírók voltunk. Amikor a két ciklusos Medgyessy-Gyurcsány-Bajnai-érában egzisztenciálisan fenyegettek, amikor bizonyítottan megfigyeltek, lehallgattak, zsaroltak bennünket, nos, akkor is azok maradtunk, akik vagyunk.
Életünk nagy élménye nem az újságírók szakmai kiskátéja, hanem a magyarság szolgálata.

Megértem, hogy valakit elragad a *húdenagy* egója. Az ilyen ember nem független, hanem egyszer?en önmagába szerelmes. Az elmúlt években furcsa, egyszersmind tanulságos volt végignézni, ahogyan ezek a kollégák kiiratkoztak a nyilvánosságból. Amit írnak, nem fontos. Amit hirdetnek, már ezerszer elhangzott. Elférnek, de nem számít, éppen hol vannak. Elkövették a létez? legnagyobb hibát, amit újságíró elkövethet: felégették maguk mögött a hidakat. Én azt szoktam mondani a kezd? újságíróknak, hogy két ok miatt kell úgy eljönnöd egy helyszínr?l, hogy bármikor visszamehess. Egyrészt jól felfogott érdeked, hogy kapcsolatban maradjatok: a komoly újságírónak a kapcsolatrendszer minden, és még annál is több. Másrészt ha jó benyomást keltesz, ha tisztességesen dolgozol, ha nem magadat, hanem a beszélget?társadat és az eseményt tolod el?térbe, egyszóval korrekt vagy, akkor jó híred támad. Kapcsolatrendszer és jó hírnév: ennél többre nincs is szükséged.

Nos, ezt a leckét a hazai függetlenek réges-régen elmulasztották. Mára jobbról és balról egyaránt fintorognak rájuk, megbízhatatlannak és csapodárnak tartják ?ket. És nem azért, mert balra vagy jobbra fociznának (bár nyilván megteszik), hanem azért, mert igazából sehova sem tartoznak. Nem hisznek semmiben, nem tisztelnek senkit, magukból indulnak ki, és oda is érkeznek vissza. Még mindig alakulófélben lév? kis emberkezdemények. Akik hol roppant dühösek, hol roppant tárgyilagosak, hol pedig nagyon pártját fogják valaminek, hol lármáznak, persze valódi tét nélkül – alakítják a független újságírás mítosza szerint rájuk szabott szerepet. Aztán körbenyaldossák egymást ügyesen a Facebookon, és mind a huszonhárman elmondják, hogy milyen pompás harcostársai ?k egymásnak, pedig mennyire különböznek, hiszen az egyik jobbikos, a másik liberális, a harmadik meg nem tudom, hogy éppen micsoda. Így aztán az a látszat keletkezik, mintha er?t képviselnének, holott hányaveti stílusuk és összeférhetetlen természetük miatt a legtöbben utálják ?ket, csak ugye a saját környezetükben, az egók birodalmában ez az apróság nem t?nik fel.

Mi pedig itt a „pártsajtóban” valójában a magyar nép szívében fészkelünk. Mi vagyunk a többség, és nemcsak politikai, hanem azonosulási alapon is. Nem szükséges szerepet játszanunk, nem hiszünk a függetlenségben. Amikor pedig az ember a saját életét éli, amikor tudja, mit miért tesz, és nem csak képvisel, de el? is tud mozdítani változásokat – nos, annál a pontnál meg is állhat, mert hosszú útja a végéhez közeledik. Vagy éppen most kezd?dik, halad, félúton van, de a lényeg, hogy illet? jó úton jár, mert semmit sem akar bebizonyítani. Hacsak azt nem, hogy az elkötelez?dés nem szolgalelk?ség, hanem szolgálat.

Szentesi Zöldi László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló